

SECȚIA A TREIA

CAUZA CERĂCEANU ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI (nr. 1)

(Cererea nr. 31250/02)

HOTĂRÂRE

Strasbourg

4 martie 2008

Hotărâre definitivă

29/09/2008

Hotărârea devine definitivă în condițiile prevăzute la articolul 44 § 2 din convenție. Acesta poate suferi modificări de formă.

În cauza Cerăceanu împotriva României (nr. 1),

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), reunită într-o cameră compusă din: JOSEP CASADEVALL, președinte, CORNELIU BÎRSAN, BOŠTJAN M. ZUPANČIČ, ALVINA GYULUMYAN, EGBERT MYJER, INETA ZIEMELE, LUIS LÓPEZ GUERRA, judecători, și SANTIAGO QUESADA, *grețier de secție*,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la 12 februarie 2008, pronunță următoarea hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 31250/02 îndreptată împotriva României prin care un resortisant al acestui stat, Adriana Doina Cerăceanu (*reclamanta*), a sesizat Curtea la 17 septembrie 2001 în temeiul articolului 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*convenția*).

2. Guvernul român (*Guvernul*) a fost reprezentat de Răzvan Horațiu Radu, agent guvernamental pe lângă Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

3. La 7 aprilie 2006, Curtea a comunicat cererea Guvernului. Astfel cum prevede articolul 29 § 3 din convenție, Curtea a decis că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

4. Reclamanta s-a născut în 1941 și locuiește la București. Ea este traducător și membră a Uniunii Scriitorilor din România.

A. Publicarea traducerii în limba română a romanului „Shogun”

5. La 15 noiembrie 1985, editura română Univers și societatea americană Foreign Rights, agent literar al romancierului James Clavell, au încheiat un contract privind publicarea de către Univers a 35.000 de exemplare ale romanului *Shogun* de James Clavell, roman tradus în limba română de reclamantă. Contractul stipula că drepturile patrimoniale asupra traducerii efectuate de reclamantă erau cedate de societatea Foreign Rights, proprietara drepturilor, casei Univers până la 15 noiembrie 1991.

6. La 23 noiembrie 1991, reclamanta a încheiat cu editura *Orizonturi* din București un contract pentru publicarea romanului *Shogun* de James Clavell pe care îl tradusese. Durata contractului era de șase luni, și anume 23 noiembrie 1991 – 23 mai 1992, cu un tiraj maxim de 50.000 exemplare.

7. După publicarea unui prim tiraj de 50.000 exemplare, societatea *Orizonturi* a refuzat să-i plătească reclamantei drepturile de autor și, la 15 iulie 1992, a încheiat cu F.A. un contract în vederea traducerii aceluiași roman. În continuare, a publicat la editura *Azur* în jur de 64.000 noi exemplare ale romanului tradus de F.A.

B. Acțiune în daune-interese introdusă de reclamantă

8. La 22 decembrie 1993 reclamanta a chemat în judecată în fața Tribunalului București pe societatea *Orizonturi* și pe F.A., acuzându-i de plagiat, pe motiv că s-ar fi folosit de traducerea romanului *Shogun*.

9. La 28 februarie 1996, după mai mult de doi ani de la introducerea acțiunii și după douăzeci de amânări ale cauzei, reclamanta și-a completat cererea în fața Tribunalului București cu al doilea capăt de cerere privind prejudiciul suferit datorită publicării a 64.814 exemplare ale traducerii sale de către editurile *Azur* și *Orizonturi*.

10. La 11 iunie 1996, în condițiile în care la nici un termen nu s-a antamat fondul, Curtea Supremă de Justiție a admis cererea de strămutare pe motivul suspiciunii legitime formulată de societatea *Orizonturi* și a desemnat drept instanță competentă Tribunalul Argeș. La 19 iunie 1996, Tribunalul București s-a declarat incompetent și a trimis cauza la Tribunalul Argeș.

11. La 4 iulie 1996, cauza a fost înregistrată pe rolul Tribunalului Argeș.

12. Tribunalul a dispus mai multe expertize: lingvistică privind traducerile efectuate de reclamantă și de F.A. și contabilă.

13. Prin hotărârea din 13 iulie 1999, Tribunalul Argeș a respins acțiunea reclamantei. S-a constatat că, în speță, au fost efectuate patru expertize, două din partea experților propuși de reclamantă și două de experții propuși de pârâți. Din cei patru experți, B., T. și I. au concluzionat asupra existenței plagiatului, în timp ce A.I.I. a considerat că traducerea lui F.A. era o creație originală. Tribunalul a constatat că, ulterior, T. a depus un raport suplimentar, excluzând existența plagiatului. Tribunalul a considerat că experții B. și I., care au concluzionat în sensul plagiatului, au dat dovadă de subiectivism, iar expertizele lui T. și A.I.I., propuse de pârâți, care au concluzionat asupra lipsei plagiatului, au fost considerate obiective.

14. Prin decizia din data de 4 aprilie 2000, Curtea de Apel Pitești a admis apelul reclamantei, considerând că expertiza lui B., care se pronunțase în favoarea reclamantei, era documentată, completă și obiectivă. Curtea a obligat pârâții la plata *in solidum* a sumei de 196 441 622 lei românești (ROL).

15. Curtea a considerat, de asemenea, că reclamanta a suferit un prejudiciu distinct de publicarea de către editurile *Orizonturi* și *Azur* a 64 814 exemplare ale traducerii sale a romanului și a obligat societatea *Orizonturi* să-i plătească suma de 253 637 658 ROL.

16. Prin hotărârea definitivă din data de 19 iunie 2001, Curtea Supremă de Justiție a admis recursul formulat de societatea *Orizonturi* și de F.A. și, pe fond, a respins acțiunea introdusă de reclamantă. Ea a considerat că, în speță, Curtea de Apel Pitești a luat greșit în calcul expertiza lui B., care nu era un expert aflat pe lista corpului de experți tehnici aflată la dispoziția instanței, în timp ce ar fi trebuit să se bazeze pe expertiza lui T., expert înscris pe lista experților respectivi.

C. Recursul în anulare promovat de Procurorul general

17. La 6 noiembrie 2001, reclamanta a formulat un memoriu pe lângă Procurorul general, pentru introducerea unui recurs în anulare împotriva hotărârii definitive din 19 iunie 2001.

18. La 19 iunie 2002, Procurorul general a promovat un recurs în anulare în fața Curții Supreme de Justiție și a cerut anularea deciziei din 19 iunie 2001 în baza art. 330 pct. 2 din Codul de procedură civilă. Criticând aprecierea făcută de Curtea Supremă de Justiție asupra expertizelor efectuate, Procurorul general a considerat decizia din 19 iunie 2001 ca vădit greșită și a cerut rejudecarea cauzei și constatarea existenței plagiatului.

19. Prin decizia din data de 13 ianuarie 2003, Curtea Supremă de Justiție a admis recursul în anulare formulat de Procurorul general, a casat decizia din 19 iunie 2001 și a confirmat-o pe cea din 4 aprilie 2000 a Curții de Apel Pitești, prin care s-a admis acțiunea reclamantei.

D. Contestația în anulare și prima cerere de revizuire

20. La 29 ianuarie 2003, societatea *Orizonturi* și F.A. au formulat o contestație în anulare împotriva deciziei din 13 ianuarie 2003 și, la 7 februarie 2003, au cerut revizuirea aceleiași decizii.

21. Prin două decizii diferite din data de 15 noiembrie 2004, Curtea Supremă de Justiție a respins ca nefondate cererea de revizuire și contestația în anulare.

22. La o dată neprecizată, societatea *Orizonturi* a cerut anularea dispozitivelor deciziilor din 15 noiembrie 2004, în temeiul art. 258 din Codul de procedură civilă, care prevede semnarea dispozitivului unei hotărâri judecătorești de către toți membrii completului de judecată.

23. La 15 martie 2005, societatea *Orizonturi* a formulat o cerere de recuzare a mai multor judecători, cerere respinsă prin decizia din 16 mai 2005. Ea a formulat un recurs împotriva respingerii cererii sale de recuzare.

24. La 6 iunie 2005, Înalta Curte de Casație și Justiție (fosta Curte Supremă de Justiție) a amânat examinarea cererilor privind anularea dispozitivelor celor două hotărâri din 15 noiembrie 2004. O altă ședință de judecată a avut loc în octombrie 2005. Până în momentul de față, procedurile sunt în curs în fața Înaltei Curți de Casație.

E. Executarea silită inițiată împotriva editurii *Orizonturi*

25. La 11 ianuarie 2006, reclamanta a chemat în judecată editura *Orizonturi* în două acțiuni de executare silită a creanței sale, constatată prin decizia din 13 ianuarie 2003 a Curții Supreme de Justiție ce a confirmat decizia din 4 aprilie 2000 a Curții de Apel Pitești.

26. Printr-o primă acțiune, ea a cerut Judecătoriei București să dispună poprirea asupra conturilor editurii *Orizonturi*. Prin cea de-a doua acțiune a solicitat Tribunalului București să dispună deschiderea procedurii insolvenței împotriva editurii.

*1. Cererea de poprire asupra conturilor editurii *Orizonturi**

27. Prin hotărârea din data de 18 ianuarie 2006 Judecătoria București a respins cererea de poprire asupra conturilor editurii *Orizonturi*, formulată de reclamantă. Judecătoria a considerat că executarea silită era prescrisă.

28. Prin decizia din data de 28 iunie 2006, Tribunalul București a admis recursul reclamantei împotriva hotărârii din 18 ianuarie 2006. Instanța a dispus executarea silită prin poprirea asupra conturilor editurii *Orizonturi* până la achitarea datoriei de 45 022,93 lei noi românești (RON), constatată prin decizia din 13 ianuarie 2003.

2. Deschiderea procedurii insolvenței împotriva Editurii Orizonturi

29. Prin decizia din data de 14 aprilie 2006, Tribunalul București a admis cererea reclamantei și a dispus deschiderea procedurii insolvenței împotriva editurii *Orizonturi* pe motivul neachitării creanței în sumă de 45 022,93 RON, constatată prin hotărârea din 13 ianuarie 2003.

Instanța a dispus interzicerea vânzării părților sociale ale societății debitoare și poprirea asupra tuturor conturilor sale bancare. Instanța a numit, de asemenea, un administrator judiciar.

30. Editura *Orizonturi* a formulat recurs împotriva acestei hotărâri.

31. La 15 septembrie 2006, ea a consemnat suma de 45 022,93 RON la dispoziția instanței, „pentru dosarul de faliment”.

32. La 20 iunie 2007, Curtea de Apel București a respins recursul editurii *Orizonturi* împotriva hotărârii din 14 aprilie 2006.

33. Procedura insolvenței a continuat la Tribunalul București.

34. În urma unei cereri de strămutare pe motiv de bănuială legitimă formulată de societatea debitoare, Înalta Curte de Casație și Justiție, prin decizia din 8 februarie 2007, a trimis cauza Tribunalului Argeș.

35. Procedura insolvenței este în prezent pe rolul Tribunalului Argeș.

36. La 1 noiembrie 2007, în cadrul acestei proceduri, reclamanta a primit de la debitoare suma de 45 022,93 RON, reprezentând creanța constatată prin decizia din 13 ianuarie 2003.

F. Alte proceduri relevante

1. Condamnarea reclamantei pentru înșelăciune și a doua cerere de revizuire

37. În urma plângerii editurii *Orizonturi*, prin decizia din data de 15 octombrie 2004 a Parchetului de pe lângă Judecătoria București, reclamantei i-a fost aplicată amenda administrativă de 10 000 000 ROL pentru înșelăciune în contractul încheiat la 23 noiembrie 1991 cu editura respectivă. În urma recursului administrativ ierarhic al persoanei în cauză, această decizie a fost menținută la 5 ianuarie 2005.

38. Decizia procurorului a fost menținută prin hotărârea din data de 25 februarie 2005 a Judecătoriei București. Instanța a reținut că, la încheierea contractului din 23 noiembrie 1991, în mod fraudulos, reclamanta a convins partea vătămată, cealaltă parte contractantă – editura *Orizonturi*, să creadă că avea dreptul să autorizeze publicarea traducerii sale a romanului *Shogun*. Instanța a considerat că agenția Foreign Rights Inc. New York era cea care, în urma unui contract încheiat anterior cu reclamanta, avea în realitate dreptul de a autoriza reeditarea traducerii în limba română a romanului respectiv. Prin urmare, reclamanta nu putea autoriza reeditarea traducerii sale fără acordul agenției. Prin urmare, reclamanta, în ciuda faptului că avea la cunoștință aceste aspecte juridice ce decurgeau din contractul încheiat cu agenția în 1985, cu bună știință a indus în eroare partea vătămată, editura *Orizonturi*. Din acest motiv

instanța a concluzionat că reclamanta a provocat editurii un prejudiciu de 218 000 ROL, adică remunerația prevăzută de contractul din 23 noiembrie 1991.

39. Recursul reclamantei împotriva acestei sentințe a fost respins prin decizia Tribunalului București din 20 mai 2005.

40. În urma acestei proceduri, editura *Orizonturi* a formulat o nouă cerere de revizuire a hotărârii din 4 aprilie 2000, pe care Curtea de Apel Pitești a pronunțat-o în favoarea reclamantei. Cererea a fost respinsă prin hotărârea Curții de Apel din Pitești din 4 octombrie 2006. Împotriva acestei hotărâri editura *Orizonturi* a formulat recurs în fața Înaltei Curți de Casație și Justiție. Ultima ședință de judecată a fost fixată la 29 ianuarie 2008.

2. Acțiune civilă în constatare

41. La 7 ianuarie 2005, editura *Orizonturi* a citat reclamanta în fața Tribunalului București într-o acțiune civilă prin care cerea instanței să constate că aceasta nu avea dreptul să autorizeze reproducerea traducerii în limba română a romanului *Shogun*.

42. Prin decizia din 6 aprilie 2005, tribunalul a admis acțiunea și a constatat că reclamanta nu mai avea drepturi de proprietate intelectuală asupra traducerii pe care o cedase prin contract agentului autorului. Instanța a reținut că drepturile de autorizare a reeditării traducerii respective aparțineau agenției Foreign Rights Inc. New York.

II. DREPTUL ȘI PRACTICA INTERNE RELEVANTE

43. În ceea ce privește neexecutarea hotărârilor definitive pronunțate în litigiile dintre persoanele particulare, esențialul din prevederile interne relevante, și anume extrasele din Codul de procedură civilă și din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, este descris în hotărârea *Topciiov împotriva României* [(dec.), nr. 17369/02, 15 iunie 2006].

ÎN DREPT

I. CU PRIVIRE LA PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 6 § 1 DIN CONVENȚIE PRIVIND DURATA PROCEDURII

44. Reclamanta pretinde că durata procesului care a început la 22 decembrie 1993 a încălcat principiul „termenului rezonabil” așa cum este prevăzut de articolul 6 § 1 din convenție, care dispune:

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil [...] de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege [...], care va hotărî [...] asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil [...]”

45. Guvernul respinge acestei afirmații.

46. Curtea amintește că, la calculul duratei procedurii, trebuie luate în considerare toate căile de atac, inclusiv cele cu caracter extraordinar, în măsura în care procedura inițiată după introducerea lor era hotărâtoare pentru drepturile și obligațiile cu caracter civil al reclamantilor (a se vedea *Poiss împotriva Austriei*, hotărârea din 23 aprilie 1987, seria A nr. 117, p. 103, pct. 50 și *Zwierzyński împotriva Poloniei*, nr. 34049/96, pct. 39, CEDO 2001-VI).

47. Cu toate acestea, se iau în calcul numai perioadele în timpul cărora cauza a fost efectiv pe rolul instanțelor, excluzând deci perioadele dintre adoptarea unei hotărâri definitive și anularea ei în urma unei căi de atac extraordinare (*Seregina împotriva Rusiei*, nr. 12793/02,

pct. 92, 30 noiembrie 2006).

48. Prin urmare, Curtea observă că perioada de luat în calcul a început odată cu intrarea în vigoare a Convenției pentru România, la 20 iunie 1994. Pentru a aprecia caracterul rezonabil al termenelor scurse începând de la această dată, trebuie să se țină cont de starea în care se afla cauza la acel moment, și anume în fața Tribunalului București, sesizat cu acțiunea reclamantei, în primă instanță.

49. Prima perioadă de luat în considerare s-a încheiat la 19 iunie 2001, prin hotărârea definitivă a Curții Supreme de Justiție. Această parte a procedurii s-a derulat timp de șapte ani la trei grade de jurisdicție.

50. Deoarece în urma recursului în anulare formulat împotriva deciziei din 19 iunie 2001 procedura a fost redeschisă, cu repercusiuni importante asupra drepturilor civile ale reclamantei, trebuie să se considere că procedura s-a încheiat la 13 ianuarie 2003 prin hotărârea definitivă a Curții Supreme de Justiție, care a admis recursul în anulare.

51. Cu toate acestea, Curtea constată că perioada care a debutat la 6 noiembrie 2001, atunci când reclamanta a cerut redeschiderea procesului prin intermediul unei cereri adresată Procurorului general în vederea introducerii unui recurs în anulare împotriva hotărârii din 19 iunie 2001 și data de 13 ianuarie 2003, dată la care a fost admis recursul în anulare, nu poate fi luată în considerare la calculul duratei totale a procedurii.

Ea constată, de asemenea, că Curtea Supremă de Justiție, printr-o singură decizie din 13 ianuarie 2003, a admis recursul în anulare și a soluționat acțiunea reclamantei pe fond, astfel încât perioada de luat în considerare nu a fost prelungită decât cu o zi.

52. În consecință, durata ce trebuie luată în considerare se ridică la șapte ani.

A. Cu privire la admisibilitate

53. Curtea constată că plângerea nu este în mod vădit nefondată în sensul articolului 35 § 3 din convenție. De asemenea, ea constată că aceasta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate.

B. Cu privire la fond

54. Curtea amintește că, în general, caracterul rezonabil al duratei unei proceduri se apreciază în funcție de circumstanțele cauzei și pe baza criteriilor consacrate de jurisprudența sa, îndeosebi complexitatea cauzei, comportamentul reclamantului și cel al autorităților competente precum și miza litigiului pentru persoanele în cauză [a se vedea, printre multe altele, *Frydlander împotriva Franței* (GC), nr. 30979/96, pct. 43, CEDO 2000-VII]. Ea amintește, de asemenea, că numai întârzierile atribuibile statului pot conduce la concluzia nerespectării „termenului rezonabil” (*Proszak împotriva Poloniei*, hotărârea din 16 decembrie 1997, *Culegere de hotărâri și decizii* 1997-VIII, p. 2774, pct. 40).

55. Curtea consideră că nici comportamentul reclamantei și nici obiectul litigiului, în speță fiind vorba despre o acțiune în daune-interese privind un pretins plagiat, nu ar putea justifica durata procedurii, în special durata de cinci ani și șase luni în fața Tribunalului București, precum și în fața Tribunalului Argeș, care a judecat cauza după strămutarea pronunțată de Curtea Supremă de Justiție la cererea părților.

56. În ceea ce privește atitudinea instanțelor naționale, Curtea constată astfel că întârzierile importante în procedură au fost cauzate de administrarea probelor, printre care mai multe expertize literare, și de hotărârea de declinare a competenței.

57. Curtea consideră, prin urmare, că nici complexitatea cauzei, nici conduita reclamantei nu explică durata procedurii, privită în ansamblul ei.

58. După ce a examinat toate datele ce i-au fost prezentate, pe baza jurisprudenței în materie, Curtea consideră că, în speță, durata procedurii este excesivă și nu răspunde cerinței de „termen rezonabil”.

59. Prin urmare, a avut loc încălcarea articolului 6 § 1 în această privință.

II. CU PRIVIRE LA PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 6 DIN CONVENȚIE ÎN CEEA CE PRIVEȘTE NEEEXECUTAREA UNEI HOTĂRĂRI JUDECĂTOREȘTI

60. Invocând articolul 6 § 1 din convenție, reclamanta se plânge de imposibilitatea de a obține executarea hotărârea din 13 ianuarie 2003 a Curții Supreme de Justiție, prin care editura *Orizonturi* a fost obligată la plata unei sume de bani. Ea a invocat, în principal, dreptul la o protecție judiciară efectivă, garantat de articolul 6 § 1 din convenție.

61. Guvernul se sprijină pe faptul că dreptul intern a pus la dispoziția reclamantei căi procedurale adecvate, accesibile, eficiente și suficiente, pe care ea le-a folosit pentru punerea în executare a hotărârii judecătorești pronunțată în favoarea sa.

62. Prin scrisoarea din 13 decembrie 2007, Guvernul menționează că reclamanta a încasat la 1 noiembrie 2007 suma de 45 022,93 RON, creanța sa fiind astfel satisfăcută.

63. Curtea reamintește că, potrivit jurisprudenței sale constante, articolul 6 din convenție garantează dreptul de acces la justiție, care are drept consecință dreptul la executarea hotărârilor judecătorești definitive (*Hornsby împotriva Greciei*, hotărârea din 19 martie 1997, *Culegere de hotărâri și decizii* 1997-II, pct. 40). Acest drept nu poate totuși obliga un stat să pună în executare fiecare hotărâre cu caracter civil indiferent de felul acesteia și de împrejurări; în schimb, trebuie să dispună de un arsenal juridic adecvat și suficient pentru a asigura respectarea obligațiilor pozitive ce-i revin. Curtea are numai sarcina de a examina dacă măsurile adoptate de autoritățile naționale au fost adecvate și suficiente (*Ruianu împotriva României*, nr. 34647/97, pct. 66, 17 iunie 2003), deoarece atunci când acestea sunt obligate să acționeze pentru executarea unei hotărâri judecătorești și nu o fac, această inerție implică răspunderea statului potrivit articolului 6 § 1 din convenție (*Scollo împotriva Italiei*, hotărârea din 28 septembrie 1995, seria A nr. 315-C, pct. 44).

64. Prezenta cauză se referă la executarea unei hotărâri care impunea o obligație de plată unei persoane particulare. În această privință, statul era obligat să pună la dispoziția reclamantei un sistem care să-i permită să obțină de la debitor plata sumelor acordate de instanțe [a se vedea, *mutatis mutandis*, *Dachar împotriva Franței* (dec.), nr. 42338/98, 6 iunie 2000]. Nu se poate deduce totuși din asta că trebuie considerat răspunzător pentru neplata unei creanțe executorii datorată insolvabilității unui debitor „privat” (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Sanglier împotriva Franței*, nr. 50342/99, pct. 39, 27 mai 2003).⁶⁵ În ceea ce privește obligația autorităților de a lua măsurile adecvate pentru executarea deciziei din 13 ianuarie 2003, Curtea constată că reclamanta a inițiat procedura de executare silită la 11 februarie 2006, inclusiv o procedură de faliment împotriva societății debitoare și aceasta a fost în final obligată să plătească creanța respectivă. În consecință, rezultă că autoritățile sesizate nu și-au încălcat obligația de a o asista pe reclamantă la executare.

66. În cazul unui litigiu între persoane particulare, reclamantul trebuia să acționeze cu o anumită diligență și să vegheze la executarea hotărârilor judecătorești în cauzele civile (*SC Magna Holding SRL împotriva României*, nr. 10055/03, pct. 33, 13 iulie 2006). În consecință, reclamanta trebuia să se folosească de mijloacele puse la dispoziția sa de legislația națională și de a apela, la nevoie, la forța publică pentru a o asista la executare [*Ciprova împotriva Republicii Cehe* (decizie), nr. 22 martie 2005]. Or, ea a întârziat până la 11 ianuarie 2006 să se folosească de mijloacele juridice la dispoziția sa pentru a executa decizia din 13 ianuarie 2003.

67. Ținând cont de circumstanțele cauzei, Curtea nu constată nici o omisiune ce ar fi imputabilă autorităților naționale în executarea deciziei din 13 ianuarie 2003. Prin urmare, capătul de cerere întemeiat pe neexecutarea respectivei decizii se dovedește în mod vădit nefondat și trebuie respins în temeiul articolului 35 § 3 și 4 din convenție.

III. CU PRIVIRE LA PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 1 DIN PROTOCOLUL NR. 1 LA CONVENȚIE

68. Reclamanta se plânge că neexecutarea deciziei din 13 ianuarie 2003 i-a încălcat dreptul la respectarea bunurilor sale. Ea a invocat articolul 1 din Protocolul nr. 1, care prevede următoarele:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor.”

69. Din motive similare cu cele expuse față de pretinsa încălcare a articolului 6 § 1 din convenție (a se vedea supra pct. 60-67), Curtea consideră, pe baza celor ce preced, că și acest capăt de cerere trebuie respins ca nefondat, în temeiul art. 35 § 3 și 4 din convenție.

IV. CU PRIVIRE LA APLICAREA ARTICOLULUI 41 DIN CONVENȚIE

70. În conformitate cu art. 41 din Convenție,

„În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

71. Reclamanta solicită, în primul rând, plata creanței sale de 45 022,93 RON reactualizată cu rata inflației, cu titlu de prejudiciu material.

72. Ea solicită, de asemenea, cu titlu de prejudiciu moral, ca Guvernul să finanțeze restaurarea unei picturi murale dintr-o anumită biserică, monument istoric, situată în București. Reclamanta nu solicită rambursarea cheltuielilor de judecată.

73. Guvernul respinge aceste pretenții.

74. Curtea reamintește că a constatat încălcarea articolului 6 § 1 din convenție datorită termenului nerezonabil al procedurii care a debutat la 22 decembrie 1993. Din această cauză, nu constată nici o legătură de cauzalitate între încălcarea constatată și prejudiciul material invocat și, prin urmare, respinge această cerere.

75. În privința cererii persoanei în cauză cu titlu de prejudiciu moral (a se vedea supra pct. 72), Curtea relevă că, potrivit Convenției, nu-i este oferită nici o competență de a solicita statului român să ia o măsură fără nici o legătură cu obiectul prezentei cereri. În schimb, ea consideră că trebuie să aloce reclamantei 1 400 EUR cu titlu de prejudiciu moral pentru încălcarea constatată.

C. Dobânzi moratorii

76. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE:

1. *Declară* cererea admisibilă referitor la capătul de cerere întemeiat pe articolul 6 § 1 din convenție, în ceea ce privește durata procesului civil inițiat de reclamantă la 22 decembrie 1993 și inadmisibilă pentru celelalte capete de cerere;

2. *Hotărăște* că a fost încălcat articolul 6 § 1 din convenție în ceea ce privește durata procedurii respective;

3. *Hotărăște*:

a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantei, în termen de 3 luni de la data rămânării definitive a hotărârii, în conformitate cu articolul 44 § 2 din convenție, 1 400 EUR (una mie patru sute euro) cu titlu de prejudiciu moral, la care se adăugă orice sumă putând fi datorată cu titlu de impozit;

b) că, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, aceste sume trebuie majorate cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;

c) că sumele respective trebuie convertite în moneda statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data plății;

4. *Respinge* cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris, la 4 martie 2008, în temeiul art. 77 pct. 2 și 3 din regulament.

Santiago Quesada,

Josep Casadevall Grefier Președinte